

Spmenik voditelju komunistične revolucije na Slovenskem Edvardu Kardelju sredi Ljubljane (Trg republike)

Resnica proti komunistični mitologiji 1. del

Ivo Žajdela

Večkrat kdo pove, da smo razdvojen narod ali da kdo razdvaja (dela razdor). Toda kdo to pravi? V nekaj nadaljevanjih bom pisal o problematiki terminologije, saj se z nekaterimi besedami pri nas na veliko manipulira.

V večkrat kdo pove, da smo razdvojen narod ali da kdo razdvaja (dela razdor). Toda kdo to pravi? Samo tisti, ki ne ve, kaj je demokracija, in ne mara resnice. Žal na desnici tej potegavščini levice vedno znova nasedemo.

To o razdvojenosti namreč leti na tiste, ki govorimo (ali pišemo) o temah, ki ljudem, ki govorijo o »razdvojenosti« (»razdoru«), niso všeč. Smo v demokraciji, zato moramo dopuščati drugačna stališča.

Sprava ali sožitje Toda ti, ki jih moti resnica, zato, da bi

onemogočili izražanje o njej, posegajo tudi po drugih močnih besedah. Ena med njimi je beseda **sprava**. Izhaja iz religioznega sveta oz. spravne daritve. V Sloveniji beseda sprava že vsaj 25 let pomeni naslednje: »spravite se« (podajte si roke), potem pa »dajte mir«. Ta »mir« je seveda skrajno sumljiva zadeva. Še več, je težnja po molku o neki resnici oz. o zapiranju ust o njej. Opravka imamo o totalitarni težnji utišati nekoga, ki govori (piše) o tistem, kar nekomu ni všeč. Večinoma se to nanaša na dogodke v slovenski nedavni zgodovini. Kajti o spravi (in

o razdvajanju naroda) začnejo govoriti vedno takrat, ko kdo v javnosti načne kakšno v času komunističnega režima prepovedano temo, to pomeni o kakšnem zločinu komunistov oz. partizanov. Takrat nasprotniki resnice posežejo po vsemogočni besedi sprava in z njeno pomočjo želijo utišati javno izražanje mnenj oz. resnice. Povečini se te verbalne metode poslužujejo na levisi, včasih pa tudi kdo na desnici.

Če beseda sprava za koga pomeni pomiritev med različno mislečimi ljudmi, potem je ustrenejša beseda **sobivanje**

(**sožitje**). To pomeni, da živimo med seboj v sožitju in ne povzročamo drug proti drugemu nobene sile. Hkrati pa jemljemo demokracijo zares in ne onemogočamo (z raznimi floskulami o razdoru ali spravi) drug drugemu, da vsak govori tisto resnico, ki jo hoče ali jo dojema.

Problematika terminologije Terminologija je pri nas veliko večji problem, kot si večina ljudi predstavlja. Z besedami je tako, da se jih naučimo oz. navadimo, potem pa o njihovem pomenu ne razmišljamo kaj dosti.

Besede so nam le pripomoček za posredovanje misli in opisovanje tistega, kar hočemo nekomu posredovati. Včasih nam kdo pove, da so besede lahko tudi nevarne, da z njimi lahko manipuliramo, prikazujemo neresnično stanje kot resničnega, nekoga lahko z njimi zelo obremenimo oz. očrnimo, včasih pa z njimi lahko celo ubijamo (posredno seveda). Danes je v javnosti veliko t. i. sovražnega govora, še posebej na spletnih forumih. Tam anonimnost omogoča, da nekateri z besedami izražajo najbolj zavržena mnenja in napade na druge ljudi. Uredništva medijev, ki to dopuščajo, očitno menijo, da tako njihove spletne strani obišče več bralcev. Seveda je to račun brez krčmarja. Spletni forumi so se povsem spridili in tisti, ki jih danes še pogledajo ali celo berejo, naj se vprašajo, ali so še pri zdravi pameti. Tudi na tem področju je namreč mejna črta, ki bi nam pokazala, na kateri strani smo, zabrisana. Ko je nekdo zdrknil čez, je prepozno. Dogajati se je začelo, da nekdo (anonimnež) zagrozi konkretni osebi ali ustanovi z nasilnim dejanjem, potem pa je ogenj v strehi. Ali mar do zdaj prizadeti niso bili sposobni misliti na to, kam ta norost na spletnih forumih vodi? Da imamo dolgo pripravo, ki se najprej oblikuje v žalitve, potem v grožnje, na koncu pa to nujno vodi k nasilnim dejanjem. Tako človek deluje.

Državljska vojna? Ne! Problematika terminologije torej. Da v Sloveniji med drugo svetovno vojno ni bilo **državljske vojne**, sem pisal 22. februarja 2015 v *Slovenskem času* (prilogi *Družine*). To je bilo nujno, saj se je uporaba termina državljanska vojna začela v zadnjih letih vedno bolj gostiti. Uporabljali so ga celo nekateri, za katere bi mislil, da je v njih velika mera analize in refleksije o naši nedavni preteklosti. Ker se je pri kom postavilo vprašanje, katere termine pa naj potem

Prizadevati si moramo, da živimo med seboj v sožitju in ne povzročamo drug proti drugemu nobene sile.

uporabljamo, če je npr. sintagma državljanska vojna neprimerna, podajam nekaj pojasnil. Zdelo se mi je samoumevno, da se ve katere, saj jih sam v svojih besedilih, ki so številna, uporabljam že 25 let.

Državljska vojna poteka tam, kjer se med seboj daljši čas borita za prevlado dve po moči kolikor toliko izenačeni oboroženi politični sili. Ob njiju pa ni še tretje prav tako kolikor toliko po moči enakovredne sile. Državljska vojna je bila npr. v Ameriki, v Rusiji in v Španiji. V vseh teh treh primerih sta se med seboj bojevali dve sili znotraj naroda, brez navzočnosti tretje avtonomne sile.

Pozabljajo na okupatorja V Sloveniji pa ni bilo državljanske vojne iz dveh razlogov. Prvič, ker so med drugo svetovno vojno tu delovali trije pomembni dejavniki. Po moči najpomembnejši je bil okupator, šele nato dve notranji sili: komunisti s svojimi paravojskami in protirevolucija.

Prva sila, **okupator**, je bila od 6. aprila 1941 do zadnje minute (!) 11. maja 1945, ko so jo Angleži razorožili onkraj Drave na Koroškem, v veliki vojaški premoči, ki jo je spremljala tudi

govoriti o državljanski vojni v Sloveniji, sta preostali dve sili. Na eni strani so bili **komunisti**, ki so takoj po okupaciji Slovenije organizirali svoje paravojaške enote, s pomočjo katerih so začeli **komunistično revolucijo**. Mudilo se jim je zato, ker je bila okupacija dežele oz. razmere, ki so z njo nastale, enkratna prilžnost za izvedbo komunistične revolucije. Okupator je namreč prevzel delo dotedanjih državnih organov reda in pregona kaznivih dejanj. Oblikoval jih je po svoje, za lastne interese, zaradi česar so bili pregoni kaznivih dejanj zelo omejeni. Prav to je zelo koristilo komunistom za izvajanje komunistične revolucije. Tega so se komunisti zelo zavedali. Mimogrede, prav zaradi te odsotnosti organov pregona kaznivih dejanj so komunisti izumili termin »osvojen ozemlje«.

Pomembno je bilo tudi, kdo bo prvi zasedel prostor upora proti okupatorju. Ampak to je bilo pomembno le s stališča komunistov oz. njihove revolucije.

Umor, strah in oblast Kaj je komunistična revolucija? To je **boj za oblast** oz. za **zasedbo oblasti**. Za zasedbo oblasti so morali komunisti storiti marsikaj. Morali so »izprazniti prostor« dotedanje oblasti, ubiti ali nevtralizirati vse, ki so predstavljali dotedanjo oblast in vplive moči. Morali so torej **ubijati** pomembne ljudi in povzročiti veliko mero **strahu** pri prebivalcih. ▶

Komunistična revolucija Drugi dejavnik, zakaj ni mogoče

Kardelj z obrazom, okoli njega pa »mnóžica« brez obrazov, ki jo je imel tako rad. Demokracija je na Slovenskem 25 let in toliko časa »slovenska demokracija« ohranja to podobo.

Vodja komunistične revolucije Kardelj je pokopan v grobnici »narodnih herojev ob hramu slovenske demokracije – v posmeh vsem postulatam demokracije.

Ne le Ljubljana, tudi Maribor časti drugega vodjo komunistične revolucije na Slovenskem Borisa Kidriča.

► Strah pa je huda stvar, ki jo hitro dosežeš. Za povzročitev t. i. smrtnega strahu, ki se zaje v vse pore človeka, in to za zelo dolgo časa, je treba v nekem okolju brezobzirno umoriti enega človeka, nič več. Govorice o tem umoru se potem hitro širijo, skrivnostnost tistih, ki to počnejo (ubijajo ljudi), pa dodatno pripomore k mistifikaciji sile, ki je v ozadju tega početja.

V ospredju vsega je bilo **ropanje**: ropanje lastnine in položajev. Umori in strah so le služili temu osnovnemu namenu. **Zasedba položajev** je pomenila, da so prej tiste, ki so jih zasedali (prejšnjo oblast), morali »odstraniti« ter nato z ropom njihove lastnine in položaja zasedli npr. njihovo hišo in položaj. Toda poleg fizičnega uničenja so jih »moralni« uničiti tudi z **diskreditacijo**, jih torej očrniti

v očeh Slovencev. To so počeli z izmišljijami, ki so jih »prodajali« kot resnico, navadno tudi z besedama **kolaboracija** (kolaborant) in **izdajalec** »slovenskega naroda«. To sta bili »nalepki«, ki sta bili vedno zelo

katerega letijo, niso nič vredne.

OF, NOO, NOB in podobne oznake oziroma »ustanove« so bile le maska za Komunistično partijo Slovenije, ki je vodila revolucijo.

učinkoviti. Ljudje se namreč navadno ne spuščamo v raziskovanje (globlje razumevanje) tega, kaj te besede pomenijo v dejanskih razmerah. Ne zavedajo se, da gre le za politične oznake, ki brez zelo trdnih dokazil o dejanskem stanju tistega, na

Komunistične paravojske To je revolucija. Ker so jo vodili komunisti, je bila to komunistična revolucija. Oznake OF, NOO, NOB ipd. oz. »ustanove« so bile

le maska za komunistično partijo, ki je vodila revolucijo. Ta krinka ji je služila za to, da je lahko zavedla in prevarala čim več ljudi. Npr. t. i. Osvobodilno fronto (OF) so organizirali in vodili komunisti, zato je govorjenje o tem, da so se v OF »združile« različne

politične skupine, le zamegljevanje bistva oz. resnice. So se, vendar je vse organizirala in skrbno nadzorovala komunistična partija. Pridruževali pa so se simpatizerji njene politike.

Vodstvo komunistov (Edvard Kardelj in Boris Kidrič) je dobro vedelo, da tisti, ki jih hočejo uničiti in zasedati njihove položaje (in lastnino), v razmerah sovražne okupacije in **revolucionarnega nasilja** nimajo nobene »dobre možnosti«. Če se bodo branili, jih bodo napadali in uničevali tako komunisti s svojimi **paravojaškimi** milicami (**partizani, VOS, Narodna zaščita, terenci, aktivisti**), kot tudi okupator. Slednji zato, ker je želel obvladovati »vse«. Sam sebe je imel za oblast, vsako oboroženo in nasilno skupino pa za sovražnika, ki ga je treba uničiti ali strogo sankcionirati. ▣